

[Niels Helveg Petersen]

om de ikke altid er bekvemme. Man kan ikke tale ledigheden ned – så var den aldrig steget, heller ikke i hr. Svend Aukens tid som arbejdsminister – vi kan kun nedbringe ledigheden, hvis vi bruger de midler, vi nu engang har til vores rådighed, og vi har kun ét middel, og det er en stram indkomspolitik; der findes intet andet middel, men det virker til gengæld også. Vi har set i de sidste 2½ år, at der er sket en vending i ledigheden; udviklingen er vendt. Efter en meget lang periode, en næsten 10-årig periode, med ubrudt stigning i ledigheden er udviklingen vendt, men det er ikke nok, og vi kan ikke tillade os at slappe af. Vi kan ikke tillade os at give afkald på de metoder, der kan føre frem mod en bedre beskæftigelse.

Det samme gælder i øvrigt i forhold til betalingsbalancen og vores kroniske underskud over for udlandet. Vi har en forbedring til gode på betalingsbalancen, og det er jo ikke blevet nemmere af, at dollarkursen går os imod. Men også over for udviklingen på betalingsbalancen er den stramme indkomspolitik det bedste virkemiddel. Dette er sandt for dyden ikke noget nyt radikalt synspunkt. Vi har sagt det igennem årene gang på gang, og vi mener, det er afgørende, at indkomspolitikken fortsætter på et stramt niveau og med en indbygget nedsættelse af arbejdstiden.

Der er nogle meget reelle problemer forbundet med at indpasse en nedsat arbejdstid i en stram indkomspolitik. Det er ikke nogen enkel sag at gøre det, men for os var det afgørende, at perspektivet en nedsat arbejdstid var med i indgrebet. Det er afgørende for os, fordi vi har den opfattelse, at den udvikling, der i øvrigt sker i vort samfund på det teknologiske område, gør en nedsat arbejdstid mulig og ønskelig i de kommende årtier, og det problem må vi tage fat på at løse, og det sker med dette indgreb.

Det er et gennemgående træk i den offentlige diskussion at sige, at den stramme indkomspolitik er en straf over for organisationerne og lønmodtagerne. Men det er ikke en straf, for det er den eneste metode, vi har til både at sikre reallønnen for dem, der er i beskæftigelse, og at få flere i arbejde af dem, der er ledige.

Danmark er fortsat i en fantastisk økonomisk klemme. Der er ting, der er begyndt at gå bedre, men arbejdsløsheden er stadig alt

for stor, underskuddet på betalingsbalancen er alt for stort, og statens underskud er alt for stort.

Der er ét krav, vi ikke kommer uden om, hvis vi skal løse disse problemer, og det er at sige sandheden til befolkningen; og jeg må dér sige, at det skuffer mig, hvad socialdemokraterne har meddelt den danske befolkning i denne sammenhæng.

Det socialdemokratiske oplæg: ønskerne om nedsættelse af arbejdstiden med 2½ time og lønrammer på 5 pct., er ikke et bud på at løse de problemer, vi skal løse. Gik vi den vej, ville problemerne i de kommende år øges for ledigheden og for betalingsbalancen.

På en måde ligger der en erkendelse af det i det socialdemokratiske oplæg, for det slutter med at sige, at der for at opnå en positiv virkning på betalingsbalancen skal laves et valutaværn af forbrugsbegrænsninger. Man vil opnå en positiv virkning på 3 mia kr. Ja men hvad betyder det? Efter min regnestok skal man for at opnå en positiv virkning på betalingsbalancen stramme skatter og afgifter med et meget stort milliardbeløb. Jeg ved ikke, hvor stort milliardbeløbet er, men 7–8 mia kr. i hvert fald, og hvad betyder det, hvis man kombinerer den socialdemokratiske løsning med den nedsatte arbejdstid og 5 pct.s lønrammer med en finanspolitisk stramning i den størrelse? Det betyder faldende realløn, og det betyder især, at perspektiverne for beskæftigelsen fuldstændig forringes, så vi med sikkerhed kan imødesee en stigende ledighed i de kommende år.

En sådan politik vil vi i det radikale venstre ikke lægge ryg til. Jeg synes, socialdemokratiet skylder at forklare, hvordan deres oplæg kunne medføre en forbedring i de kommende år, især af beskæftigelsen, men også på andre centrale punkter i vores økonomi.

Denne indkomspolitiske løsning er i øvrigt tilrettelagt på følgende måde: hvis den samlede politik fører til en større indtjening i erhvervene – og det gør den forhåbentlig, for det er vejen til at forbedre investeringer og beskæftigelse – så sættes der til gengæld også en stærkere beskatning ind over for overskuddet i form af en højere selskabsskat, ligesom der i øvrigt i indgrebet sættes ind over for erhvervenes avancer og sættes ind over for indkomstudviklingen i de liberale erhverv for de mennesker, der handler fast ejendom, for tantiemer, bestyrelsesvederlag m.v.